

ZARZĄDZENIE

Dnia 18 stycznia 2024 r.

SSN Barbary Skoczowskiej z dnia 18 stycznia 2024 r.

na podstawie art. 540 k.p.k. a *contrario* w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i z art. 429 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku radcy prawnego L.J. o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. I ZB 26/23 jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Radca prawny L. J. orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] z dnia 23 sierpnia 2021 r., w sprawie o sygn. [...], został uznany za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 50 ust. 1 Kodeksu Etyki Radców Prawnych i za ten czyn została mu wymierzona kara nagany oraz zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat (k. 83-84). Odwołanie od powyższego orzeczenia złożył L. J. wnosząc o jego uchylenie i umorzenie postępowania względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez jego uniewinnienie (k. 134-137). Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 28 marca 2022 r., sygn. akt [...] utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, zaś kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 1800 zł obciążył obwinionego (k. 171).

Pismem z dnia 30 marca 2022 r. L. J. złożył wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania dyscyplinarnego o sygn. [...] oraz o

jego umorzenie. Zarządzeniem Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego obwiniony został wezwany do uzupełnienia braków formalnych tego wniosku (k. 194). Z uwagi na to, że w wyznaczonym terminie nie nastąpiło uzupełnienie wniosku, Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych zarządzeniem z dnia 21 czerwca 2022 r. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowanie (k. 211-213). Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył pismem z dnia 9 sierpnia 2022 r. L. J. wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych celem dalszego jej prowadzenia (k. 227). Powyższe zażalenie zostało przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, zarejestrowane pod sygn. akt II ZO 3/23 i przydzielone do referatu SSN Krzysztofowi Starykowi .

Pismem z dnia 16 lutego 2023 r. L. J. wniósł o zbadanie spełnienia przez SSN Krzysztofa Staryka wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego w sprawie o sygn. akt II ZO 3/23. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygn. I ZB 26/23. Zarządzeniem z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt I ZB 26/23, działający z upoważnienia Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej SSN Marek Motuk odrzucił wniosek L. J. o zbadanie spełnienia przez SSN Krzysztofa Staryka wymogów niezawisłości i bezstronności, albowiem nie zawierał on wymaganych ustawą elementów konstrukcyjnych i zarazem konstytucyjnych, co spowodowało konieczność jego odrzucenia bez wzywania strony do usunięcia braków formalnych zgodnie z treścią art. 29 § 9 pkt 1 i 2 w zw. z art. 29 § 10 zdanie pierwsze ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U.2023.1093 ze zm.). Odpis zarządzenia, wraz z pouczeniem, iż nie przysługuje na nie zażalenie, został doręczony L. J. w dniu 14 marca 2023 r. (k. 8 i 12).

W dniu 27 marca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek L. J. o wznowienie postępowania zażaleniowego w sprawie o sygn. akt I ZB 26/23. W

uzasadnieniu przedmiotowego wniosku wskazał on, że *zarządzenie z dnia 21 lutego 2023 r. jest bezwzględnie nieważne albowiem nie wiadomo przez jakiego sędziego zostało wydane oraz zostało wydane w warunkach popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 235 k.k.*

Po analizie akt sprawy, należy stwierdzić, że wniosek L. J. jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.).

Zarządzenie z dnia 21 lutego 2023r. w sprawie I ZB 26/23 o odrzuceniu wniosku o zbadanie spełnienia przez SSN Krzysztofa Staryka wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego w sprawie o sygn. akt II ZO 3/23, nie jest prawomocnym orzeczeniem sądu kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu przepisów Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, albowiem kończy ono wyłącznie postępowanie dotyczące kwestii ubocznej. Wznowienie postępowania zakończonego takim orzeczeniem nie jest więc możliwe ani na wniosek, ani z urzędu, a więc przedmiotowe zarządzenie w ogóle nie podlega postępowaniu wznowieniowemu. Należało w takiej sytuacji odmówić przyjęcia wniosku radcy prawnego L. J. jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na marginesie wskazać należy, że w niniejszej sprawie skarżący sformułował niejako dwie podstawy, które - w jego ocenie - uzasadniały wznowienie postępowania. Pierwszą z nich wiązał z faktem, iż zarządzenie Sądu Najwyższego dnia 21 lutego 2023 r. o odrzuceniu wniosku w sprawie I ZB 26/23 obarczone jest – jego zdaniem – wadą stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, a to dlatego, że z treści doręzonego mu odpisu zarządzenia nie wynika, przez kogo zostało sporządzone. Odnosząc się do tej

kwestii należy wskazać, że w istocie rację ma skarżący, iż z treści doręzonego mu odpisu zarządzenia kwestia ta nie wynika, niemniej jednak uchybienie to nie stanowi obrazu przepisu art. 439 k.p.k. Elementy składowe zarządzenia określone zostały, poprzez zawarte w art. 94 § 2 k.p.k. odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisu art. 94 § 1 k.p.k. dotyczącego postanowienia. Analiza treści oryginału zaskarżonego zarządzenia, które znajduje się w aktach o sygn. I ZB 26/23, k. 8 wskazuje, że spełnia ono wszystkie ustawowe wymagania, w tym zawiera nie tylko wskazanie, iż zostało ono wydane przez SSN Marka Motuka, ale także jego podpis oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia i uzasadnienie, które z uwagi na to, że jest jasne i wyczerpujące, pozwala na merytoryczną ocenę zarządzenia i stwierdzenie, że jest ono wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Podkreślić należy, że odpis zarządzenia winien również zawierać informację, kto wydał zarządzenie. Niemniej jednak, radca prawny winien zdawać sobie sprawę, że orzeczenia i zarządzenia, zgodnie z treścią art. 128 § 1 k.p.k. doręcza się w uwierzytelnionych odpisach, jeżeli ustawa nakazuje ich doręczenie i taki błąd jaki wystąpił w tej sprawie nie powoduje automatycznie wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, czy jak wskazuje wnioskodawca bezwzględnej nieważności.

Odnosząc się do drugiej wskazanej podstawy wznowieniowej wydaje się jedynie konieczne zauważenie, że zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k., aby uznać iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, czyn taki musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym.

W tej sytuacji zarządzono, jak na wstępie.

[M. T.]

[ał]

